Ἡ μίς Μπράδφορδ

ΤΑ ΑΝΕΞΙΧΝΙΑΣΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ — ΤΗΣ EDNA BRADFORD

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ

Ἦταν ἕνα ἥσυχο καὶ ζεστὸ ἀπόγευμα Αὐγούστου, τοῦ 1925...

Καθόμουν στὸ δωμάτιό μου, ξαπλωμένη σὲ μιὰ καρέκλα ἄνετη, καὶ περνοῦσα τὴν ὥρα μου διαβάζοντας κάποιο μυθιστόρημα...

Ξαφνικὰ καὶ δίχως νὰ ξέρω τὸ γιατί, ἔνοιωσα μέσα μου μιὰ ἐπιταχτικὴ διάθεση νὰ πετάξω τὸ βιβλίο μακριά μου. Μὲ φυσικότητα τίναξα τὸ χέρι μου καὶ πέταξα πραγματικὰ σὲ μιὰ γωνιὰ τὸ μυθιστόρημα, δίχως νὰ παραξενευτῶ καθόλου γι' αὐτὴ τὴν ἐξωφρενικὴ χειρονομία μου!

Κατόπιν ἔσκυψα τὴν καρέκλα μου πίσω, ἔκανα νὰ σηκωθῶ καὶ τὸ βλέμμα μου ἔπεσε τυχαία στὸ πορτραῖτο τῆς γιαγιᾶς μου. Ἀπόμεινα ἐκστατική...

Σχημάτισα, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, τὴν ἐντύπωση ὅτι αὐτὸ τὸ πορτραῖτο — μιὰ συνηθισμένη ἐλαιογραφία καὶ τίποτα περισσότερο — ἦταν ἕνα μ υ σ τ η ρ ι ῶ δ ε ς ἀριστούργημα!... Πῶς μοῦ ἦρθε αὐτὴ ἡ ἰδέα;... Κι' ἐγὼ ἡ ἴδια δὲν ξέρω!

Ξαναφάθησα λοιπὸν στὴ θέσι μου, κ' ἄρχισα νὰ κυττάζω μ' ἐπιμονὴ τὸ πορτραῖτο τῆς γιαγιᾶς μου...

Ξαφνικὰ, μοῦ ἦρθε κάτι σὰν θάμπωμα καὶ σὰν ζάλη... Τὰ χρώματα τοῦ πορτραίτου, μοῦ φάνηραν πὼς ἔλιωναν σὰν κερὶ μπρὸς στὴ φλόγα καὶ πὼς πήγαιναν νὰ χυθοῦν ἔξω ἀπ' τὸ πλαίσιο... Τὸ πορτραῖτο ἄρχισε νὰ χάνη τὴν προηγούμενη μορφή του, νὰ ἐμψυχώνεται ἀλλόκοτα, καὶ τὰ χαρακτηριστικά του — μάτια, μύτη, αὐτιά, στόμα κλπ. — νὰ χορεύουν ἕναν μεθυστικὸ καὶ γρήγορο χορὸ ἀπάνω στὸ πανί.

Σιγὰ - σιγά, ὁ γρήγορος αὐτὸς παλμός τους σταματοῦσε... Καὶ μιὰ παράξενη ἀνδρικὴ μορφὴ ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της, ἐκεῖ ποὺ ἦταν πρὶν ἡ μορφὴ τῆς γιαγιᾶς μου!

Ὁ παράξενος αὐτὸς ἄνδρας, φαινόταν μᾶλλον γηραλέος. Εἶχε λευκὰ καὶ μακριὰ γένεια καὶ φοροῦσε κάτι σὰν ρόσο μπλὲ βαθύ. Γιὰ λίγες στιγμές, τὸ βλέμμα του θεϊστήκε ἐπίμονα στὸ βλέμμα μου...

Οὔτε τρόμαξα, οὔτε καμμιὰ δυσφορία ἔνοιωσα... Ἴσα-ἴσα, ἕνα ἔντονο καὶ λαχταριστὸ ἐνδιαφέρον ξύπνησε στὴν ψυχή μου, ἐνδιαφέρον νὰ δῶ ποῦ θὰ κατέληγαν τέλος πάντων αὐτὰ τὰ ἀλλόκοτα φαινόμενα ποὺ βλέπα μπροστά μου...

Ἐξακολουθοῦσα λοιπὸν νὰ κυττάζω, τὴ γηραλέα ἀνδρικὴ μορφὴ τοῦ πορτραίτου... Ξαφνικά, ἡ μορφὴ αὐτὴ ἔσβησε μονομιᾶς καὶ μιὰ ἄλλη τὴ διαδέχθηκε ἀμέσως..

Ἡ καινούργια αὐτὴ μορφή, ἦταν μιᾶς νεαρῆς γυναίκας μὲ χαρακτηριστικὰ ἐπέρχης ὠμορφιᾶς, καὶ μὲ χαμόγελο κυριολεκτικῶς ἀγγελικό!

Μὲ κύτταξε μὲ τὸν ἴδιο ἐπίμονο τρόπο κ' ἡ καινούργια αὐτὴ ἐμφάνισις κ' ἀμέσως ὕστερα ἔσβησε μονομιᾶς πάλι. Καινούργιες μορφὲς τὴ διαδέχθηκαν μέσα στὸ διαβολικὸ ἐκεῖνο πλήσιο, σβύνοντας κατόπιν μὲ ταχύτητα μεθυστικὴ ἀπάνω στὸ πορτραῖτο τῆς γιαγιᾶς μου...

Ὅλων τῶν εἰδῶν τοὺς ἀνθρωπίνους τύπους, ἀντιπροσώπευαν ἡ μορφὲς αὐτές. Ἄλλες ψηλὲς κ' ἄλλες κοντές, ἄλλες γηραλέες κ' ἄλλες νεαρές... Ἄλλες ἦσαν ἀνδρῶν, κ' ἄλλες γυναικῶν... Ἄλλες χαμογελοῦσαν ξωτικά, κ' ἄλλες εἶχαν ἀπάνω τους μιὰ σοβαρότητα ὑπερκοσμία...

Ὅλες ὅμως εἶχαν, στὸ βλέμμα τους τὸ ἐπίμονο, μιὰ σκληρὴ ἀπαθαστικότητα... Κ' ὅσες δὲν χαμογελοῦσαν, ἔδειχναν πὼς κάποια ἄγνωστη θλίψη — καὶ πὼς κάποιο μαρτύριο ὑπερφυσικὸ — τυραννοῦσε τὶς ψυχές τους!

Συγχρόνως, πρόσεξα καὶ κάτι ἄλλο: Ὅσες μορφὲς χαμογελοῦσαν μὲ μακαριότητα κ' ἔκφρασι εὐτυχίας, ἦσαν κάπως ἀμυδρές, κάπως ἀόριστες, σὰν νὰ τὶς ἔβλεπα ἀνάμεσα ἀπὸ ἀχνοὺς πέπλους καταχνιᾶς. Ἐνῶ ὅσες ἦσαν σοβαρὲς κ' ἔδειχναν πὼς τυραννιόνταν, ἦσαν ἔντονες, ζωηρὲς καὶ μὲ χτυπητὰ τὰ ἀλλόκοτα χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου των!

Ὅσο διαρκοῦσε ἡ κινηματογραφικὴ σχεδὸν ἐμφάνισι κ' ἐξαφάνισι αὐτῶν μορφῶν, ἕνας ζωηρὸς φωσφορισμὸς φώτιζε τὸν τοῖχο, ἀπάνω στὸν ἀποῖο κρεμόταν τὸ πορτραῖτο.. Συχνὰ ἐπίσης, ἔβλεπα νὰ ξαναεμφανίζεται πάλι τὸ ἴδιο πρόσωπο καὶ νὰ μορφάζη μὲ ἀγώνα καὶ προσπάθεια: Θέλεγε κανένας ὅτι ἐπέμενε νὰ μείνη ἐκεῖ διαρκῶς κ' ὅτι ἡ ἄλλες μορφὲς διαζόντουσαν νὰ ἐμφανιστοῦν καὶ γι' αὐτὸ τδσπρωχναν καὶ τὸ σκουντοῦσαν ἄθελά του γιὰ νὰ φύγη!

Διὸ ὁλόκληρες ὧρες διήρκεσε ἡ διαβολικὴ αὐτὴ καὶ πρωτοφανὴς παρέλασις!... Εἶχε νυχτώσει πιά, καὶ τὸ δωμάτιό μου φωτιζόταν μονάχα ἀπ' τὸν ἔντονο καὶ μυστηριώδη φωσφορισμὸ τοῦ τοίχου. Κι' ἐνῶ σιγὰ-σιγὰ ὁ φωσφορισμὸς ἀδυνάτιζε, κ' ἐνῶ ἐπίσης ἡ μορφὲς ἄρχιζαν νὰ σβύνουν, μιὰ ἀπερίγραπτη ἐξάντλησι μ' ἔρριξε σὰν μισολιπόθυμη στὴν πολυθρόνα τοῦ γραφείου μου!

Σκούπισα τὸν ἱδρῶτα μου, γιατὶ ἤμουν καταϊδρωμένη, καὶ προσπάθησα νὰ θυμηθῶ καθαρὰ τὰ ὅσα μοῦ εἶχαν συμβῆ... Μὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔνοιωσα, ἀόριστα κάπως, τὴν παρουσία κάποιας ἔμψυχης ὑπάρξεως πλάϊ μου... Γύρισα τὸ χλωμό μου πρόσωπο πρὸς τὰ ἐκεῖ, μὰ δὲν εἶδα τίποτα.

—Θεέ μου, τί μοῦ συμβαίνει λοιπόν; μουρμούρισα τρομαγμένη.

Ὡς ἀπάντησις σ' αὐτὸ τὸ μουρμουρητό μου, μιὰ ἔντονη φωτοχυσία ἀπλώθηκε στὸ δωμάτιό μου. Κ' ἀμέσως εἶδα ὀρθὸν στὸ πλάϊ μου ἕναν νεαρὸ καὶ χαμογελαστὸ στρατιώτη, ὁ ὁποῖος φοροῦσε μιὰ ἀλλόκοτη στολὴ περασμένων χρόνων, κ' ἐποχῶν χαμένων στὰ βάθη τῶν αἰώνων...

Ἡ στολὴ αὐτή, ἦτανε ἕνα μαῦρο ἀλυσσιδωτὸ «μαγιό», τὸ ὁποῖο ἔσφιγγε ὁλόκληρο τὸ κορμί του ἐφαρμοστά. Ἕνα περίφημο καπέλλο, σὰν χάλκινο ἀνθωτὸ πάπο στεκόταν στὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ.

— Σκωτσάρισέ με! μοῦ εἶπε μὲ φωνή, ἀνάλαφρη σὰν θροῦσμα ὁ νεαρὸς ἐκεῖνος κ' ἀλλόκοτης ὠμορφιᾶς στρατιώτης.

Ποτέ μου ἄλλοτε, δὲν εἶχα πιάσει κραγιόνι στὰ χέρια μου. Καὶ τὴν ἰχνογραφία τὴν εἶχα ξεχάσει, ἀπὸ τότε ἀκόμα ποὺ ἤμουν μιὰ μικροκόλα κ' ἀμελεστάτη μαθήτρια.

Ὡστόσο, χωρὶς νὰ ἐκπλήττωμαι καθόλου — καὶ χωρὶς νὰ τρομάξω καθόλου, ἀπὸ τὴν ὑπερφυσικὴ σκηνή — βούτηξα τὸν κονδυλοφόρο ἀπὸ τὴν ἀνάπαυλη, μέσα στὸ μελάνι. Καὶ μὲ χέρι σταθερὸ κατόπιν, σὰν χέρι πεπειραμένου καλλιτέχνου, σκωτσάρισα τὸ φάντασμα ἐκεῖνο, ἀλλόκοτο καὶ γελαστό, ὅπως τὸ βλέπετε στὸ σκίτσο μου!

—Θαυμάσια! ξανάπε ἀχνὰ ὁ στρατιώτης, ρίχνοντας ἕνα βλέμμα ἀνέκφραστης ἐντάσεως πότε σὲ μένα καὶ πότε στὸ σκίτσο μου. Μένει ἀκόμα ἡ ἀλφαβή μου... Σκωτσάρισά την κ' αὐτή... Εἶνε ἀπαρηγόρητη, γιὰ τὸ χαμὸ τῆς μητέρας μας... ρίχνει διαρκῶς ἀρώματα στὸ ψηλὸ θυματῆρι, γιὰ νὰ βλέπη στὰν κοπνό τους τὴν ἀγαπημένη μας νεκρή!

Χάθηκε ἀπὸ μπροστά μου παρευθύς, τὸ παράξενο καὶ φλύαρο αὐτὸ φάντασμα. Μοῦ μιλοῦσε τόση ὥρα σὲ μιὰ ἀλλόκοτη γλῶσσα. τῆς ἀποίας ἡ λέξεις μοῦ ἦσαν πρωτάκουστες, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀποίων τὸ νόημα τὸ ἔνοιωθα ὁλοκάθαρα!

Ἀμέσως ὕστερα, στὴ θέσι τοῦ ἐξαφανισθέντος νεκροῦ εἶδα μιὰ ἀπροσδόκητη ὀπτασία: Ἦταν μιὰ λεπτὴ, θλιμμένη κοπέλλα, μὲ ξέμπλεκα μακριὰ μαλλιά, τυλιγμένη σὲ κατάλευκο σεντόνι ἀπαράλλαχτο μὲ σάβανο... Ἕνα περίεργο, ψηλὸ θυματῆρι, ἦταν ἀκουμπισμένο μπροστά της, κ' ἀπάνω σὲ ἕνα εἶδος τραπεζιοῦ...

Κ' ἀνάμεσα στοὺς καπνοὺς αὐτοῦ τοῦ θυματηριοῦ, ξεχώριζε καθαρὰ μιὰ ὀμορφη κ' ἀμυδρὴ μορφὴ γυναίκας!

Μπχαννκὰ πάλι, βούτηξα τὸ ξύλο τοῦ κονδυλοφόρου μου στὸ μελάνι. Καὶ μὲ τὸ χονδροειδὲς καὶ πρωτόγονο αὐτὸ ἐργαλεῖό μου, σκωτσάρισα τεχνικὰ ὡστόσο τὸ σκίτσο ὅπως τὸ βλέπετε κ' ἔπειτα μοῦ τὸ περιέγραψε ὁ μυστηριώδης ἐπισκέπτης μου!

Κατόπιν, καὶ πάλι ἔσβησε ἡ ὀπτασία, κυλίστηκα ἀναίσθητη κ' ἐκμηδενισμένη στὸ πάτωμα. Τὴν ἑπομένη τὸ πρωί, ἡ μητέρα μου — ἀνήσυχη γιατὶ δὲν κατέβηκα χθὲς στὸ δεῖπνο — ἦρθε καὶ μὲ βρῆκε λιπόθυμη ἀκόμη...

Τὰ σύντομα μου ἤσαν ἀπάνω στὸ γραφεῖο... Ἀλλὰ ὁ κονδυλοφόρος μου ἦταν ἐντελῶς ἀκηλίδωτος ἀπὸ μελάνι καὶ τὸ μελανοχεῖο μου ἐπίσης ὁλότελα ἄδειο καὶ καταλάθαρο, σὰν φρεσκοπλυμένο!...

Ποτὲ κατόπιν στὸ μέλλον, δὲν ξαναεῖδα παράξενες ὀπτασίες...

Ὁ ἀλλόκοτος καὶ μυστηριώδης στρατιώτης, ὅπως τὸν σκιτσάρησε ἡ μὶς Μπράδφορδ.